Motanul încălțat

poveste ilustrată

Motanul încălțat

poveste ilustrată

editura
STEFAN

Un morar lăsase moștenire celor trei fii ai săi o moară, un asin și un motan. Fiului cel mare i se cuvenea moara, celui mijlociu asinul iar celui mic motanul. Dacă cei doi fii mai mari își puteau câștiga cinstit bucățica de pâine, fiul cel mic se gândea că motanul nu îi este de nici un ajutor.

Dar motanul nu era unul oarecare, și văzându-și stăpânul necăjit îi spuse:

– Stăpâne, dacă vei face ce îți voi spune, nu vei regreta . Trebuie doar să îmi faci o pereche de cizme și să îmi dai un sac, iar restul lasă în seama mea.

Tânărul făcu întocmai, iar motanul, văzându-și dorința îndeplinită, își trase bărbătește cizmele. Dar atât de caraghios arăta, încât stăpânul său izbucni în râs.

Motanul însă își luă sacul la spinare și porni la drum, ducându-se direct în Pădurea fermecată. Toate viețuitoarele care trăiau acolo erau fermecate, și niciodată nimeni nu reușise să prindă vreuna. Dar motanul nostru năzdrăvan reuși să prindă în sacul său o rață de toată frumusețea, pe care o oferi chiar împăratului . Când a vrut să știe de la cine este rața, motanul spuse că este de la marchizul de Carabas.

Alta dată, motanul reuși să prindă un iepure, pe care îl oferi tot împăratului. Acesta primi darul cu plăcere și îi mulțumi motanului, transmițând salutări marchizului. Și tot așa, o vreme, motanul îi ducea regelui câte un vânat din Pădurea fermecată.

Într-o zi, motanul află că regele avea să iasă la plimbare pe malul râului împreună cu frumoasa sa fiică. O idee năstrușnică îi veni atunci în minte, și îi spuse stăpânului său să se scalde în râu, chiar la ora când împăratul urma să iasă la plimbare. Tânărul făcu întocmai, fără să bănuiască ce pune la cale motanul.

În timp ce stăpânul motanului, așa zisul marchiz, se scălda liniștit în apele râului, trecu pe acolo și împăratul. Cum văzu caleașca împărătească, motanul se duse în calea ei și începu să strige cât îl ținea gura:

– Ajutor! Ajutor! Marchizul de Carabas se îneacă!

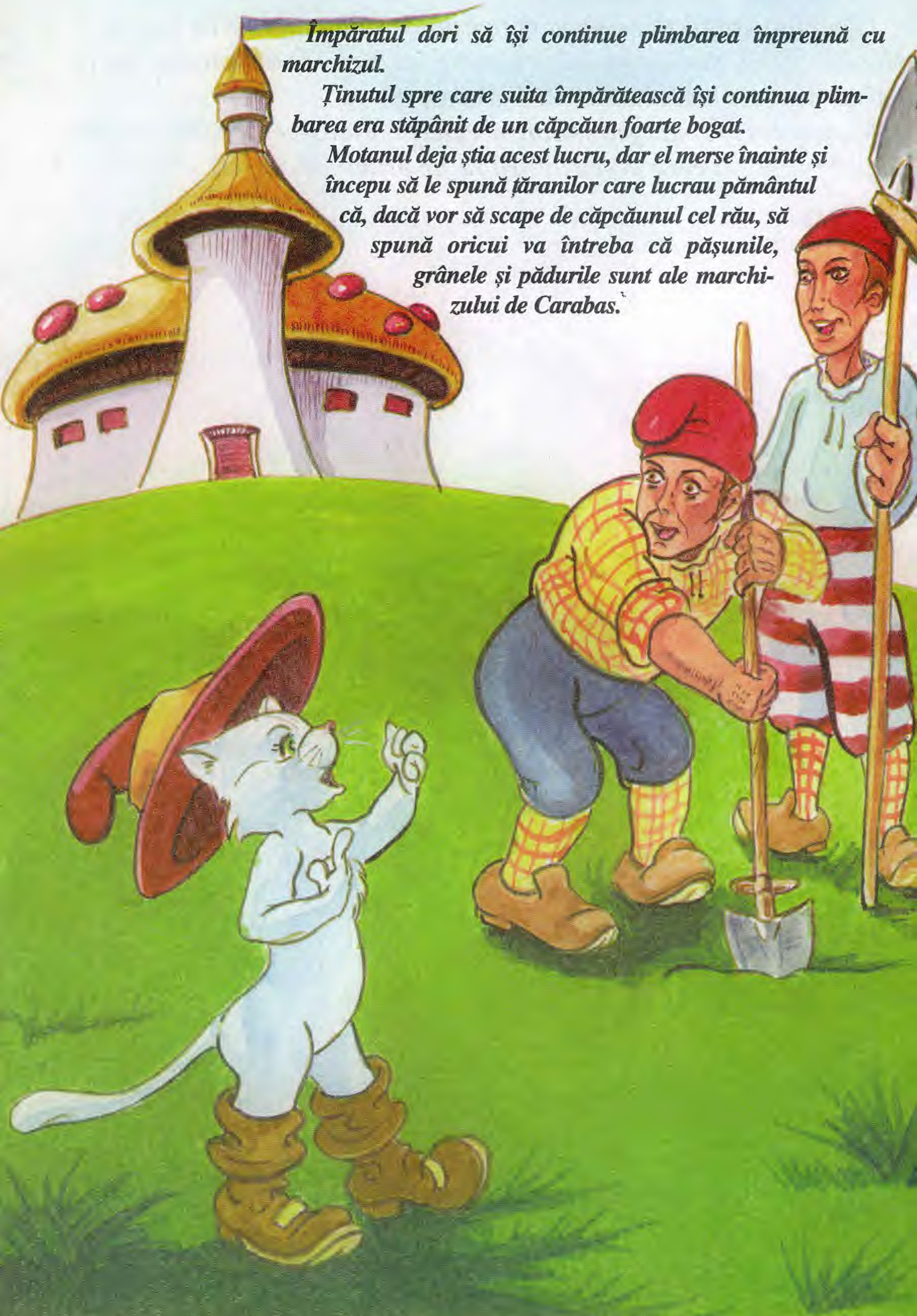
Împăratul îl recunoscu imediat pe motanul care i-a adus de atâtea ori daruri, și porunci gărzilor să îl ajute degrabă pe bietul marchiz.

În timp ce îl scoteau pe marchiz din râu, motanul îi spuse împăratului că niște bandiți au furat hainele stăpânului său. Cum auzi asemenea lucru, împăratul porunci degrabă să i se dea marchizului cele mai frumoase veșminte.

Tânărul arăta foarte chipeș în hainele cele noi, astfel că prințesa îl găsi pe placul ei și îl îndrăgi imediat.

Împăratul dori să își continue plimbarea împreună cu marchizul.

Ținutul spre care suita împărătească își continua plimbarea era stăpânit de un căpcăun foarte bogat.

Motanul deja știa acest lucru, dar el merse înainte și începu să le spună țăranilor care lucrau pământul că, dacă vor să scape de căpcăunul cel rău, să spună oricui va întreba că pășunile, grânele și pădurile sunt ale marchizului de Carabas.

Când împăratul trecu pe lângă pășunile întinse, lanurile bogate și pădurile verzi, dori să știe ale cui sunt, iar țăranii răspundeau toți la fel, că sunt ale marchizului de Carabas.

Motanul, care mergea înaintea caleștii, ajunsese deja la castelul Căpcăunului, și ceru permisiunea să fie primit de acesta.

– Am auzit că aveți darul de a vă preface în fel de fel de animale, spuse motanul.

Căpcăunul nu așteptă prea multe și se transformă imediat într-un leu fioros. Motanul fu atât de înspăimântat la vederea leului, că tremura tot.

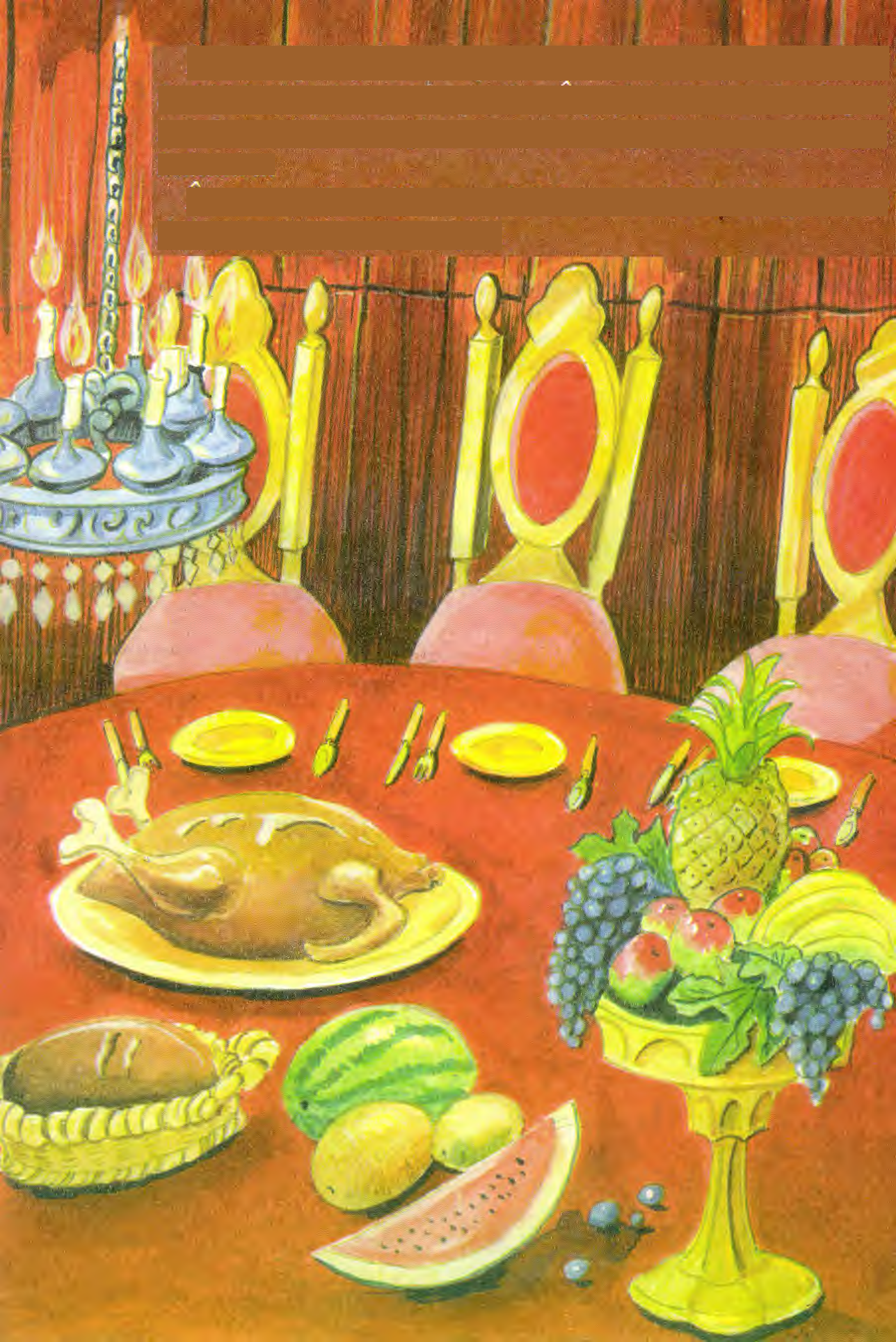
Când căpcăunul își reluă întruchiparea lui obișnuită, motanul îi spuse din nou:

– Dar am auzit că puteți să luați și înfățișarea celor mai mici animale, a unui șoricel de exemplu.

Căpcăunul se transformă imediat într-un șoricel, care începu să alerge pe podea.

Motanul atât aștepta, îl prinse și îl înghiți îndată.

Apoi marchizul își luă inima în dinți și ceru mâna tinerei prințese. Împăratul a fost de acord, și le dădu binecuvântarea.

Cei doi tineri s-au căsătorit și au trăit viață lungă și fericită, stăpânind ținutul cu bunătate și înțelepciune.

Iar motanul nostru năzdrăvan ajunse mare dregător și sfetnic de nădejde al stăpânului său.

Și chiar dacă uneori mai aleargă după șoricei, nu o face decât pentru propria lui plăcere.

Colecția

Poveştile copilăriei

Motanul încălțat

Ilustrații: Manar
Text: Monica Păunescu

editura STEFAN

